

отъ своитѣ позиции, виждайки по-отзадъ стройнитѣ редове на подстѣпаящитѣ резерви, бързо се построиша въ боеви редъ заедно съ малоруситѣ.

Закипѣ страшниятъ, отчаенъ бой, въ който Симбирцитѣ и Малоруситѣ изнемогваха, за да удържатъ люнетитѣ за себе си. Боятъ изглеждаше да има трагически край за руситѣ. Гжстата цѣпъ отъ турци нахвърляше се прѣдимно върху втория батальонъ отъ Малоруския полкъ, и за единъ моментъ Малоруситѣ изоставиха своитѣ траншеи; но Генералъ-лейтенантъ Данаиловъ поведе ги въ атака, и отново успѣ да завземе тия укрѣпления, ала не за дълго. Турцитѣ, бидѣйки подкрѣпени отъ многобройни резерви, успѣха да отбиятъ руситѣ, главно, поради извънредното неравенство на силитѣ. Тѣкмо въ това врѣме, когато се съсредоточаваха резервитѣ, когато полковетѣ вървѣха въ боева линия на атака и турцитѣ посрѣдъ виковете „Аллахъ“ тържествуваха съ превземането на втората линия отъ рускитѣ ложементи, третиятъ батальонъ отъ Самогитския полкъ смѣло се втурна срѣщу неприятеля. Съ насочени насрѣща му щикове, съ жажда да отмъстятъ за погиналитѣ свои другари и братя, Самогитцитѣ се втурнаха съ такава лютина и оглушителни „ура“, щото не се чуваше никакъвъ гласъ отъ турцитѣ.

По-нататъкъ В. Немировичъ-Данченко високо художествено ни рисува кървавия паметенъ день 28-й Ноемврий 1877 год. „Когато Самогитцитѣ наближиха до неприятеля, прѣди още да почнатъ щиковия бой, развърнаха боевата линия, която бѣ разпокъсана подъ напора на грамаднитѣ неприятелски сили, нѣкои отъ Симбирцитѣ завтекоха се